

UGRIJALO U MOM KRAJU

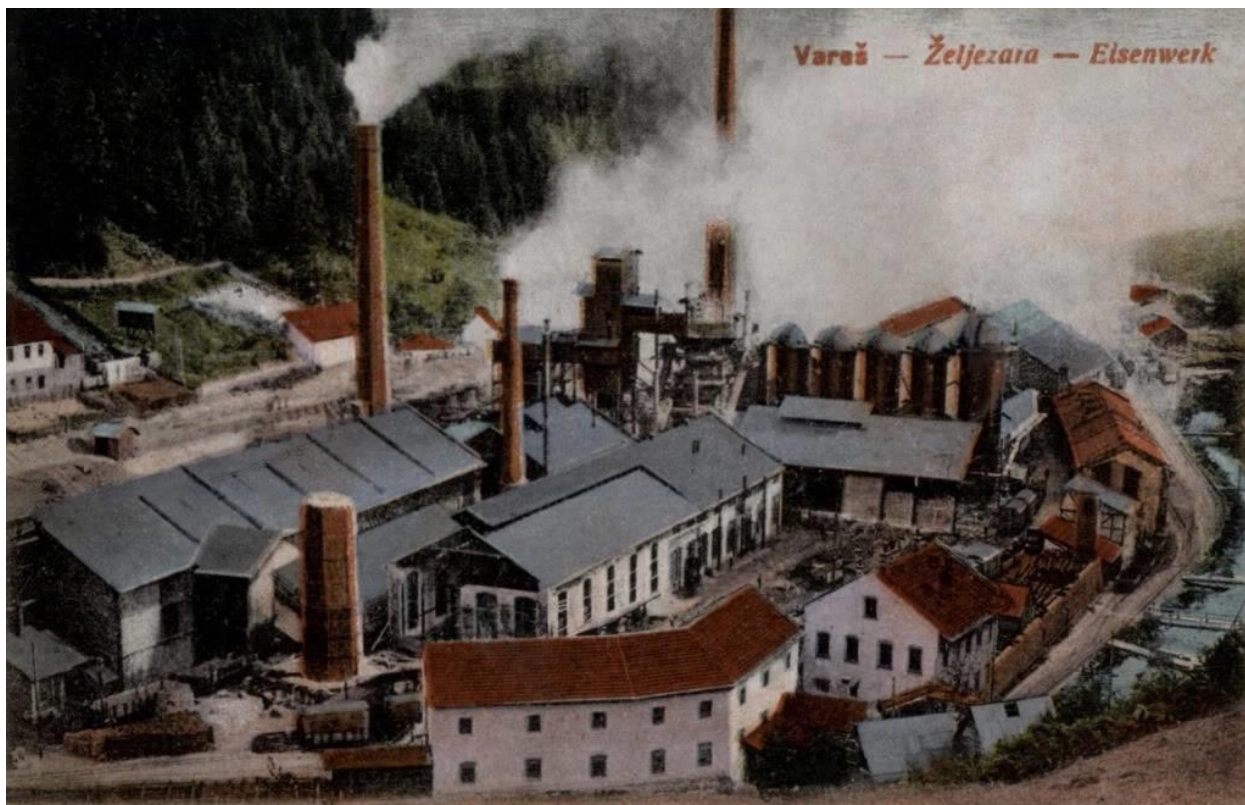
Spremio sam se na put daleki, tri duge godine nakon što sam tamo išo zadnji put.

Ovdašnji prijatelji i poznanici pitali me -gdje ćeš prvo?

Prvo, reko- kući. I onda se zamislih nad tim. Odavno, godinama već nisam reko- kući, tamo gdje su mi kuća i duša- i onda odjedno kuća i duša tamo zajedno. Pa kako ćeš sam vele, gotov nikoga nema, pogotov mladijih (ko ja eto mlad)- pusto. Pusto i lijepo pomislim, ali ima tamo tetak Frano, pa Frano strinin, Slavica, Šiva, Marić, Grabovci... ne sumnjam ja da će mi lijepo bit.

Uzeo sam kartu priko Beča, nekadašnje prijestolnice državine koja je Varešu najviše dala, i koješta zasigurno uzela, ali eto tuđin je vlado i opet nikad, izgleda mi, nije bilo bolje. Nejsam, s ovim danas kad domaći, tj. najdomaćiji vladaju nije ni izbliza za poredit. Eto šta nam je sve ta okupacijska sila izgradila još se i danas sa u rodnome gradu itekako vidi. Ruše to ovi sadašnji, al morat će još dugo dok sve ne poruše. To samo o gradskim objektima govorim, a da željezaru i rudnik i ne spominjem, kolko nam je znacilo. A tek šume, do svakog selaj e bila pruga. Dobro ako nije baš do svakog onda blizu, ispod sela, ko kod nas uz Rijeku. Tko bi ti vjerovo, prava pruga- željeznička da se eksportira- bezbeli i vozi k metropolam Carevine. Al opet mi ništa pusto oko sebe ne vidjesmo, ni kod kašnjih vlada i država, nego tek sada. Ondak ti se cjelokupna građa za kuće, štale i tako to dobivala džaba- pričali mi stari, lijepo ti šumar doznači kolko spada i sijeci besplatno, a još je sve bilo od drveta, od magaze il, suvozidnog temelja pa naviše. Sada eno gledam – il je listom isječeno, il se eno nekim vragom jelice naveliko suše il je sve uzrovljeno bogsnambudi, što u po šumskim što seoskim putovima.

Ajde reko da vodim jedanput i tu metropolu, što nam je više dala neg uzela, možda i neki vereški odljevak tam snimim. Odem najprvo u centar, a imo sam tek toliko vremena da samo u centar i odem, Kako sam o njemu najviše bio i čuo, sve sam mislio da je Prater ono glavno što trba vidjeti i razočaram se. Na Prateru sve neke igrarije, zabavni parkovi za djecu, valjda i odrasle, neke američke kopije nestvarnog života. Ondak se malo raspitam, skontam gdje je stvarni centar pa poteci tamo do Ha'fner Strasse i okolo katedrale. E tu mi se već svidjelo, kameni trgovi, stare zgdrade, crkve, muzeji..., al još mi je bilo malo vremena ostalo, dvije pive i kobasice, dupli espresso, te malo gledanja svijeta što prolazi- nećul kog poznata ugledat, nasu Veru Jurkanivu, reko mozda.

Pa na avion, kući priko Sarajeva. Eto u sadašnju prijestolnicu nijesam svraćo, samo na autobusnu I za Vareš. Reko svratit ću kasnije, tu sam mjesec dana, kad budem stigo I kad budem imo rašta. Ama mi se nekako nije ni išlo, pa se baš začudim sam sebi, kako mi se to ne ide u Sarajvo, gdje sam se školo, radio, zabavljio i baš uvijek volio. Ne znam, meščini sva ljubav ostala za Vareš, a Mir i da ne spomonjem. A nije Sarajvo krivo, ono je uvijek bilo otvorena srca i rado primalo goste, nego se nakotilo lopova i ajvana po drzavi, da iksanu ni do ceg i ni do kud nije i ne zna šta bi tam.

Elem, izadjem iz busa prid opcinom, nasom u Varešu, reko da ufatim taxi za Mir još zavidna i na jednu dobrodošlu u Zdravljak, te sam što sam spustio kufere netko me iz, konekakvije ko službeni kola upozori- ne ne tu, neg direkt u Zdravljak eno i Pelac je tam. – Dobro reko, namah pozna malog Đuku, saću sam da naručim taxi za jedno pola do tri frtalja sata. E onda krenuše dobrodošlice, Pelac, Đuka, Sprečo, Kokor... odnekud i Bućma zet nam naleti. Aman taxi pristo vozit, a mene će ovaj onaj odvuć kući, sam da još po jednu i još se nečeg netko sjetio. I tako jednoč vlaov, drugoč piva, pa kava da se ne obalijesti do iza fajrunta i iza ponoći. Obećo me zet Bućma vozit, al neda Petko i nak kaze nikad na Miru nije bio. Al kad sam vidio kakav je, nedam ja njem za volan, nego ću ja, ja sam svaku treću meščini priskako. Dobro je ispalo, da je vozio on pošli bi na Mir a stigli kod njega u Prnjavor, ako se ne bi zastavili iza kojeg graba il jelice. Kad stigosmo, parkiram kako Bog zapovijeda, prid garažom što je nekad bila i ajmo reko dol u mene, samo na još po jednu, a sutra ćemo opet zajedno u čaršiju.

Probudi me prvo sunce, a tu baš rano iziđe, samo što sam lego meščini. I nije mi bilo bistro, al neki ushiceni ojecaji : u svojoj kući, na svom selu, lijepo vrijeme i ljepota svud okolo nisu dali mjesta

mamurluku- to me ufatilo tek izpodne dol u gradu. Trknem onda pozdravit tetka Franu, i gor s Medje nagledam se ljepote nadaleko- dokle pogled pruža.

Kod tetka se popravim malo s jednom kruškom, a da sam s dvije raspravio bi se meščini, ko krme na čengelama. Utom stigne i Frano strinin i dol u mene odma pristavimo crnu bosansku . Probudi se i moj jaran- vozač Petko i za kaznit sami sebe s mukom popravimo se s Franinom kruškom, jos jednoč.

Napolju sunce odskočilo do po neba, cvrkut tica, zuja čela i bumbara, veseli let leptira i hiljade njljepših mirisa. Neki ljudi kupiše sijeno dole ispod, u našim Lukama, dao im Frano strinin- samo da ne zarasta i da je čišće oko kuća. Šta rijet-ma da umreš od divote.

Ugrijalo u mom kraju	Iznad sela Bogos stoji
I miriše gorsko cvijeće	S onim vrhom kamenitim
Zuje pcele i bumbari	Ko da strazi i sve vidi
I pjev ptica budi snene	Sto Lanisce ravno skriva
Miris lipe sve smiruje	Sakriveno sa tri strane
Lipanj ti je, lijep li je	Samo selu prilaz daje
Samo da se ne okiša	Samo suncu jutarnjemu
Nit da bude vel'ka suša	Da ogrije divljac-mlade

Pogled leti mi niz Kose
Po dno Struga i Katuna
U vrtloge Galerije
Ispod Peljka huci Rijeka
Nekom huci, nekom pjeva
Nekog zove- ko da moli
I sam sam si umislio
Da me bila zavolila